

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

MITJ. ANY...	Barcelona...	1'50 Ptas.
UN ANY...	Fora...	2
	Barcelona...	3
	Fora	4

BRUCH, 41, 3.er, 1.^a

SURT ELS DIVENDRES

"Hombre prevenido..."

En Girona. — Com que sembla qu'aquells mans tenen ganas de fer gresca,

deixam protegir la finca alsathi una bandereta.

No guanyem prou per sustos. Are que sembla qu'anavam en camí de la regeneració gràcies à la pau de que disfrutavam, se's hi ocurrerà à n'els russos y japonesos anar à trompadas, y à las potencies parlar d'alianças y de neutralitats y altres coses per l'estil. Total: que ja tornem a tenir la tropa amunt y avall ab tanta pressa, que si no fos per la falta de la marxa de Cádiz y els crits de visca allò que s'hi troben à faltar, diriam que allende los mares, los hijos expúreos vuelven à atentar contra la integridad de la madre patria. Ho dich en castellà, porque això, dit en català, sembla que perdi la mitat de la expressió. La brometa ens costarà uns quants milions de pessetas però, això sí, ja haurém fet el maco, y las potencies, que's maman el dit, se creurán qu'aquí estén archisuperiorment d'exèrcit. De lo que no's parla es de la marina. Y es extrany, perque entre'l Pelayo, el Carlos V, la Numancia, la Vitoria y algun altre, deunidorei de lo que podriam lluir fentlos anar d'un cantó al altre, com fan ab els batallons. Aném à dir qu'aquests ja no enganyan à ningú, y fins els xinos, que son gent que totas se las empassan, saben que portan canons de cartró mastegat, blindatges de llauna y marinos d'ayga dolsa. Per això el govern ni menys ne fa esment, y no'ls treu à passejar. Deu nos en quart d'un cop d'aire ab aquest grisó que fa. Tápinlos bé, pobrets, que no s'encostipin, que per si cas venen mal dadas, ben dirigits, encare, encare's farán dir si senyor y farán el paper del ase, que bramat espantava à las feras. Pro sobre tot, tinguin compte de que no se's hi vegin las orellas, perque alashoras no hi valdrà soroll sino poden tirar ab bala y fent bona punteria. Una cosa ens aconsola y es que are com are, s'ha seguit una política internacional tan habil, que no temim compromís ab ningú, lo qual vol dir qu'en cas d'una conflagració internacional, serem del primer que digui per tot te deixo. Perque no'ns agafí de sorpresa, en Salmerón ja'ns va fer saber l'altre dia al Congrés, que s'enviavan homes sense fusells ni canons, y el ministre de la Guerra, per desmentirlo, va dir que lo que sobravan eran fusells y canons y que més aviat faltavan homes. ¡Vaya una novetat! Si hagués dit que faltava vergonya, ens haguera deixat a tots ab un nas com el d'en Sánchez Toca!

CARRETER XERRAIRES

Ball de bastons

Potser arribarérem à sortirne. Potser al últim lograrérem que s'ens ataqüi sense dirnos clercals y jesuïtas. Potser farérem que'ls republicans tinguin una mica de bona fe y reconeixin que hi han catalanistes molt més avensats qu'ells, que van plantarse à l'any 73 y no saben sortirne ni à tiros.

Y no es que valgu la pena de contestar al Combate: un periòdic que fa com els marinos espanyols, que dispara metrallazos ab pòlvora mullada y per això li surten aygualits.

Ja diu el ditxo que qui no té res que fer al gat pentina, y à la cuenta, com que à Cà la Ciutat els concejals perdidos no hi poden fer gayra fevna, perque hi ha la gran vigilància dels regionalistes, que serán tot lo reaccionaris que vostés vulguin però que son honorats, y val molt més ser honorat y clerical que no pas ser anticlerical y llarch de dits, hi han concejals que han de distreure sus ocios fent el neula. Y un d'ells es en More, que'n lloch de More tindria de dirse Moro per estar més en caràcter. Aquest bon senyor té la quijada de dir que Juventut es un semanari epileptic y degenerado, y això, dedicat à la única revista literaria que's publica à Espanya ab vistes à Europa, ja dona la pauta de com las gasta el tal More. Si tots els progressistes ho sou tan com ell, me río yo de los peces de colores que dibuen els castellans.

Si voleu os deixarérem un parell de matxos dels que tenim à la quadra, però que us donguin un cop de coll al carro.

Mireu que dirse progressistas y estar encallats al any 73!...

Per dirvos progressistas hauriau de fer com nosaltres que ja som al 1904 y una mica més endavant, de vegadas.

**

El Combate ens diu republicanos. Ja fa bé de posarlo en lletra cursiva, perque de republicans no ho som.

¿Qué millor República pera'ls catalans que l'Autonomia?

Un govern autonomista català, tindria de ser democràtic per fosa y ho fora; y ab un

govern democràtic aquí, tant sens endonar de que à Madrid hi hagi República com Monarquia, que governi en Pau com en Pere.

Si se'n demanés el nostre parer, el dia que tinguérem l'Autonomia a casa, diríam que'l resto d'Espanya (salvant alguna altra regió) se governés autocràticament. Per un rey absolut que repartis garrotada seca. Potser fora de la única manera de que els estiguessin tranquilis y nosaltres també. El govern del poble pel poble es molt bo quan se tracta de pobles civilitzats, però à la gent de la meseta è istas adyacentes anàrlos hi ab Republicans...

¿Qué no ho saben els senyors del Combate, que'ls republicans estantissos que gastem à Espanya se creuen que República vol dir assassinat capellans y burgesos, cremar convents y robar lo que's pugui, viure ab la esquina dretà y fer tothom lo que li dongui la gana?

Per això nosaltres ens donem de menos de dirnos republicans. Som autonomistas en tota la extensió de la paraula, y res més.

Y per si els senyors del Combate no ho saben, els hi direm que autonomista vol dir voler la llibertat de la patria, del municipi, del individu y de la conciencia del individu, ser amic de tota llibertat, y per lo tant no sols de la llibertat propia, sinó de la dels altres, tolerant, progresista (no com vos'ts) home lliure y civilisat, en una paraula.

Ab això no'ns ho tornin à dir de republicans, ni ab lletra cursiva ni sense que no ho som ni ens fa falta serho.

**

En Coria, aquell ex-majordom del Ajuntament de Barcelona protector de la Tabacalera, s'arrençà l'altre dia ab un article en el Noticiero, que no més hi faltava la marcha de Cádiz.

Demanava acorassats, creuers, destructors, torpeders, llanxes canyoneras, escampavias, artilleria, caballeria, infanteria, enginers, guardia civils, serenos, Mosos d'esquadra, balas, canons, pólvora, melinita, dinamita y... un bé negre.

Y tot això ¿per qué?

En Coria diu que serviria per garantir la neutralitat d'Espanya.

Vostè, senyor Coria, encare es als límits à Coria que ve à ésser lo mateix.

Tot aquest daltabaix de acorassats, creuers, etc., etc., serviria perque ens clavessin la gran tunyina no més que gosessim à tussir.

Y no li quiti el dormir la nostra neutralitat, senyor Coria, que tothom ja sab que no som cuca ni auzell.

¡Vol més neutralitat qu'aquesta?

Impossibles

Per un quimich, inventar un especificich que blanquegi la cara d'en Junoy.

Per en Lerroux, deixar d'anar al Suís y a otros lugares donde comen los obreros.

Per en Nel·lo, no fer bunyols... à la Casa gran.

Per el «Maleta», menjarse las matas que li van donar à la Gran-via.

Per en Weyler, estrenar un trajo.

Per en Buxó, no r... ach, rach.

Per en Roca y Roba, no robar... del francès.

Per l'Ardid, receptorar un vomitiu, que fassit treure à la gent de La Perdida la primera pedra d'un monument que s'els hi va indigestar.

Fer entendre à n'en Corominas, que'l Marroch es à Àfrica.

Per en Llopis, agotar l'almanach de La Esquella.

L'ORDINARI DE MANRESA

Cosas de Fransa

No es à Espanya solzament ahont hi passan coses. Els nostres germans de rasa de l'altra banda dels Pirineus, també en tenen de coses.

Per cert, qu'allò de que la República sigui una mena de panacea universal, queda molt mal parat. Com també hi quedan nostres emblemats republicans que troben que Catalunya fa atrassat porque hace fronteras, possant-hi en contra la seva flamant República qu'à la quenta les esborra.

Vegis lo succehit à Fransa.

Es el cas, qu'el nostre govern, sentintse de sopte possessionat de un veritable esperit de avens y progrés, va escollir uns quants obrers (?) pera que anessin a la vehina República à apendre tot allò qu'aquí els era impossible poguer sapiguer.

La puja del cotó

Els obrers. — Eis suposém enterats

de qu'el cotó s'en va als límits,
de que van à tancar fàbricas...

En Lerroux. — ¡Si no tancan el Suís!

La república fora una gran cosa si vosaltres no fossiu tant petits.

Potser esperavau que jo vos en diria pestes. No es aquest el meu objecte. Pera ferros la contra, no tinch d'emplecar els procediments cursius y de mala ley que volen posar en pràctica vostres cacichs, en vigiliás d'eleccions; això es, que vos convocau pera parlarros de República y un cop vos tenen reunits, no troben altre medi de ponderar las excelencias del republicanisme que dir pestes dels catalanistes. Vosaltres, enfabats, vos els escolteu y's aplaudiu, quant deuriau encararvos ab ells y dirlos: —Ep, mestres; cens heu cridat pera fer República ó pera fer el tonto? —que fer el tonto y quelcom pitjor, es valerse de la injuria y del mot groller pera sumar adeptes à una causa, que no necessitaria estimulants d'aquesta mena, si els encarregats d'enlairarla no descendissin frech à frech del lloc, embrutintse ells més encara de lo que ho estan, y de retor, esquitxantvos à vosaltres, que sense creureho sou comparsas de una comèdia ridícula.

Las repúblicas, en general, son bonas, en quant estatueixen el govern del poble per el poble y portan vinculats els conceptes de llibertat y progrés, pero no perden mai de vista qu'els que las dirigeixen sien homes honrats y lleals, de miras altruistes y disposats al sacrifici, y qu'els dirigits estigen en condicions de veillar, per la bona marxa del engranatge polítich, y tingan aptituds pera, en cas necessari, exigir als primers l'exacte cumpliment de sus obligacions en tots sentits.

Això vol dir que avuy per avuy, fora impossible implantar una bona República. D'una banda tenim una taifa de nulitats encumbradas que sols procuran viure ab la esquina dreta, embaucantos ab promeses que no poden cumplir, ni cumplirian encara que poguessin puig estan corcats fins al moll dels ossos y son unich afany es vegetar, lo qual no necessita demostració, per estar sobradament demostrat. D'altre canto estiu vosaltres, remat inmens de xays llanuts, saltats de tota educació sociològica, desprovistos d'instrucció, sense idees propias, concretats à esser tornaveu de conceptes que no compreneu y à defensar personatges rebregats, que os venen per un plat de llantias y que ab tot y fervos patent sa perversitat, no arriba vostre candidesa à deslliurarlos de la obcecació y de la idolatria que per ells sentiu. Per tals motius varcieg aplicarvos l'encertat mot de pàries dignes de serho.

L'ORDINARI RODERAS

Sermóns curts

de Quaresma llarga

Endressats principalment als que siringan y no capissen, en profit de bogarros y vividores d'ofici.

II

Carissims:

— criticar y combatre la vostra idiosincrasia republicana, no prench ofegar las aspiracions dels verdaders partidaris d'aytal forma de govern. Entre nosaltres hi forman també patricis dignes, que combregan dins de las ideas republicanas, pero que estan ben possehits de lo que las mateixas son y significan, al revés de vosaltres que no'n sabeu una papa y combreguen ab rodas de molí.

Els lemas de la vostra bandera son molt respectables y respondrian al abús ab qu'els palpeu y feu anà en renou, si aquesta vostra propaganda fula, no ho fos de fula, y la revestissiu de l'altesa de miras y de la estimaçio ab que deu adornar-se tot ideal sa y digna.

De totas maneras, no vaig à parar al extrem de dirvos que las repúblicas en general son bonas, ni m'acontento assegurant qu'els que avuy la portarian son dolents, y qu'els que la desitjen sou negats.

Encara que tot això no fos, encara que vosaltres fossiu uns sabihondos y els vostres caps de colla uns perfectes caballers, la República que vos enatxonan no va enlloch, no pot' anarhi, pateix del defecte capital del centralisme!, d'aquest centralisme pahorós, que ara ens fa tornar tarumbas y que demà ens deixaria sense cura.

No en va passa el temps y fa sa via la civilisació. No en va las intel·ligències privilegiades, abelles del rusch del mon, elaboran la mel dels ideals enlairats y de las aspiracions regeneradoras, mel que si no voleu assaborir m'obligaréu à dirvos allò de que no s'ha fet pera la boca dels ases, essent aixis que jo

considero que tot se fa pera tots y tots devém tenir interès en que aixis siga.

El centralisme de que vos parlo, està en pugna ab lo que tenim d'home, ab els drets dels pobles, ab tota raó y justicia, ab el cel y ab la terra. Per què? Perque som personas y tenim criteri y no necessitem que ningú ens dongui opinions fetas; perque l'home té en son si el germen de l'autonomia y es rebé contra la opresió; perque vosaltres mateixos, si algun vehi es fica ab vostrs qüestions, li direu qu'es cuidi de casa seva ja que vosaltres vos cuideu de la vostra. Aquí radica el toc de gracia. Si esteu en condicions de governarvos (per què heu de deixarvos governar per qui no pot, perque no es de casa vostra?)

Donchs el mateix desconeixement dels politichs turnants en l'assumpto primordial de la personalitat dels pobles, es també defecte dels avensats ab gorro frigi, quins dessota la la vermel·la de cresta de gall, o siga del radicalisme, hi amagan un estrényacaps blanch com la neu, o siga unes tendencias conservadoras pera ells, malgrat els demés es perdin; y ab sos parlaments d'arrenca-caixals no buscan, no, l'adelanto de que fan tantas bocadas, ni el benestar vostre, segons tantas dotzenas de vegadas repeteixen, ni es preocupan seriament de la implantació de la República; sinó que sa fatlera radica en tenir la panxa lluhentia y la hermilla plena. Y demá, que per rara coincidencia, vos portessin la *nena maca*, ells mateixos la prostituirian y escarnirian fins a matarla a disgustos, y per postres vos carregarían el mort a vosaltres.

Fugiu, donchs, de repúblicas unitàries y raves fregits, y fugiu més encara de repúblicas que no buscan altra unió que la de sa gauduleria ab son anar tirant y quina única finalitat es la desunió dels catalans.

PARE (1) PERE R. VILA

(1) *De família.*

A pams

Es del modo que hem de parlar ab en Roca y Roca, aquesta setmana.

Val à dir que ab tot lo que anem a exposar, encare que ho sembli, no tractarem de defensar, (ni molt menos) lo qu'en Roca en diu *veleitats políticas* del regidor federal señor Maríal.

Hem sentit, com ha sentit tothom las acusacions que a dit señor, se fan per la seva gestió al Consistori, pro com que a horas d'ara, cap dels que ns ha parlat de l'esmentat señor, ha pogut *probar* lo que deya, no'n hem quedat ni a Pinto ni a Valdemoro.

En canbi, d'algún regidor del trust se'n ha dit y se'n ha probat, lo que ja vol dir que al señor Maríal l'hem de considerar al guns graus per sobre dels que actualment fan de republicans.

Y dihem que *actualment fan*, perque, sols pensant ab que tragina més barra qu'una porta de pagés, podem comprendre que'l señor Roca o en P. del O. s'atreveixi a fer insinuacions bon xich insidiosas dels cambis politichs que pot haver fet lo señor Maríal.

Pot parlar de formalitat y consecuencia, un home que a mitjans del sige passat, dedicava versets a la Verge de Montserrat, y redactava *El Eco de las Almas del Purgatorio*, que l'any 70 era progressista, el 75 catalanista, més tard Castelarista, el 77 y 98, regionalista y el 900, 901 y 903, revolucionari jacobí?

Donchs, aquest home, es en Roca y Roca.

¡Y parla de formalitat, com si parles del pà que porta a casa!

Sabém que hi ha moltes maneras de fer el pressech.—Organissant huelgas—fent meetings—venentse als obrers—renegant de la patria—tenint tres caras—etc., etc., pro lo que no sabiam es que un hom pogués convertir-se en fruit d'al·lina, parlant de consecuència després d'haver fet de calendari, que cada dia varia el número.

Ni més ni menys que la prostituta, que tira en cara a la seva companya, la falta d'honoradés.

A tot això's concreta l'director de la «Caça», en la crònica de *La Esquella* de la setmana passada qu'ell titula, ab la major fescura: *Crónica repicada*.

¡Y tan picada! Ni la verola.

Finalment s'arrenca ab que..... nosaltres creyem qu'en Castelar, no va saltar als seus compromisos, sustituïnt las quintas pel servei militar obligatori y sense redempció.....

¡Molt bé! ¡Com que'l servei obligatori no son quintas!.... segons en Roca.

Donchs això, mal que li pessi al señor Roca y a tots els que lo contrari vulgan sostener, es senzillament criminal.

En Castelar cridava *Abaixa las quintas!* per fersel' poble seu, pro despòs, quan ell va ser govern, les imposa obligatorias.

Això, els que som liberalis de debò, ho califiquem de crimen. en Roca y Roca, troba que una cosa va perfectament adequada a l'altre.

Qu'en Castelar (y el señor Salmerón també), varen vendrers la República, ho sap. tan bé com nosaltres, en P. del O., y si avuy no ho diu es porque li va bé en el machito, pro de tot lo que dihem y altres coses que diriam, si l'assumpto valgués la pena, s'en demonstra que'l señor Roca, mentres sigui republicà (?) serà una taca que portarà la República en son gorro frigi y que'l señor Maríal, encare que fos cert, que no complis com cal en lo Consistori, valdría cinquanta vegadas més que don Joseph Roca y Roca, perque es allò que deyan de las probas: respecte al assumpto del marqués d'Ayerbe, se'n ha probat que l'Ajuntament de Barcelona va pagar al Marqués alguns mils de duros, que no devia pagar y que alashoras era sindich del mateix don Joseph Roca y Roca.

Y per are prou, si no queda satisfet en Mata-Cucuts, en altre número parlarém més clar.

¡Ah! Y allò del número de *La Esquella* del 12 d'Agost de 1902, que segons vosté, señor Roca, l' deixia net de taca, en l'assumpto Ayerbe..... ¡vaja! don Joseph, cregui; no ho torni a dir may més, perque'n faria riure.

K. Mió

FUETADAS
En Marquina porta ja escrits fins a la setxa a les columnas de *La Perdida*, sis articles narcótiques queixants de que la premsa de grau circulació no s'acupa com se mereix dels llibres que van sortint. Diu, entre altres coses, qu'una de les causes de la crisi per que atravesa ellibre, es la morbosament abundància de llibros y folletos, revistas y portfolios indecents.

"Gente del bronce"

Entre en Maura - Cataclismo,
que's qui tallá el bacallá,

y els altres «pessas» de l'aucha
armen cada daltabaix...

Duptes del gran Asiátich

En Corominas — ¿Si el Marroch es poble asiátich y Turquia també ho es, y'l Japó també es al Asia, la Russia també hi deu ser?

Podia haverhi afegit y ciertos periódicos y semanarios, pro alashoras fora demandar la supresió de *La Perdida*, *La Esquella*, *La Campana* y els seus famosos llibres de odas y altres desgracias. Pro l'amó la hauria retirat la menjadora. ¡Benedict!

Al Congrés no s'enten de feyna. Es clar, pensaran ab això dels cambis, la guerra, la qüestió del coto, el projecte de llei de Mr. Holtz, etc.

Donchs no es això lo que'l s'ona tant que fer. Afiguirinse que's tracta nada menos de sapiguer si la paraula sacrística es injuria; si hi han a Espanya mes homes que fusells o mes fusells qu'homés; si es legal ser republicà ó no ho es; si es pot cridar *viva el robol* ó no's pot cridar. Esgarrifa pensar lo que passaria si tant importants punts no's deixessin ben resolts.

Creyém que las potencias Europeas esperan la resolució d'aquests assumptos pera començar la temuda confligació ó deixar-ho corre.

Y endavant y *viva Espanya!*

Tot allò de dirli a qualsevol, cul d'olla, murri, pillo, etc., etc., s'haurá de deixar per revellit. S'acaba de inventar una paraula que constitueix una injuria terrible encare que perdonable.

Ens ho han fet saber, entre'l ministre de la Governació, en Lletget y en Maura.

La paraula es: *sacrístān*.

El ministre digué qu'era injuria.

En Lletget digué que no.

Y en Maura tancó de cop, dihen qu'era una injuria pro perdonable.

Quedém, donchs, que *sacrístān* es injuria.

Aném..., dich, amén.

En la rescanya de l'inauguració del pont de Sant Boi, diu rebasant de satisacció *La Perdida*: «Flameaban en el aire muchas banderas españolas y ninguna de CATALANISTA.»

Li ha mancat valor de dir CATALANA, perque ha tingut por de que se li vegés la trampa.

Com tots els traidors, la purria dels castilas es de lo més cobart que corre.

La Perdida ha fet resaltar en una forma ó altre la falta de banderas catalanas perque l'amo que la paga vegi que no empieza malament las subvencions.

De tota manera sentim que la falta de la gloriosa bandera de Catalunya hagi deslliut l'acte.

Un paperot que surt setmanalment subvencionat ab el diner r... cultit pels Buxós del trust republicà absolutista y que, com aquells garipaus de la faua, s'ha adornat amb las plomas robades de la capsalera del nostre estimat confrare *La Renaixença* pera despitjar al públic, acusa al nostre Carreter de que tira capellans.

Pró diu ahont els tira. (Ah, murri!

Agasantlos el xistiu al peu de la lletra fem pùlich que l'equívocació del amo del paperot timador, ve de que quan li escopen la cara, la té tan groixuda y si troba tan sovint, que's pensa que li tiran capellans.

Res. S'ha tornat massell del cutis.

Els inconsutils ja's tornan a sentir guerreros.

Uns han vist may xixkaretlets de 6 ó 7 anys ab el cigarro a la boca fent l'home gran? No's ha vingut ganas de clavalshi una surra.

Pero el pueblo; queríam reunirnos al monte y no nos hemos avenido.

Unos querien ir al Hospitalito, otros a los Josepitos, otros a San Saturnino de Niña, otros a San Felipe de Llobregat, otros a Vallvidriera, otros a Sardañuela, otros a San Miguel del Hago, otros a la Barcelolimpia... total: un puchero.

Lo tendremos de dejar para más tarde.

Cuando todos seamos eruptoativos.

Que será pronto, si Dios quiere y el corregidor.

Renini! La prensa de la Villa y Corte se ha reunido y han hecho la mar de consecuencias.

¿Qué aspecto de cosas gruesas, se dieron!

De esta hecha, si que serán la verdadera representación nacional.

Nosotros aquí, también queríam hacer una imitación de esta cosa.

Pero nos ha salido la mula eunuca, y todo s'aben por qu'd.

Por el pueblo; queríam reunirnos al monte y no nos hemos avenido.

Unos querien ir al Hospitalito, otros a los Josepitos, otros a San Saturnino de Niña, otros a San Felipe de Llobregat, otros a Vallvidriera, otros a Sardañuela, otros a San Miguel del Hago, otros a la Barcelolimpia... total: un puchero.

Lo tendremos de dejar para más tarde.

Cuando todos seamos eruptoativos.

Que será pronto, si Dios quiere y el corregidor.

L'esquadra inglesa diuhen que prompte'n vinrà a veure.

Y diuhen qu'en Girona ha comprat un saldo de lliansols.

Catalunya è Iglesia son dues coses en lo passat de nostre terra que's impossible deslliutar: són dos ingredients que lligaren tant bé fins a formar la Patria; y si algú volgués renegar de la Iglesia, no dubte que al mateix temps hauria de renegar de la patria.

Passariam perque això ho digués un fanàtic quanxevulga dels que corren pel camp catalanista regalant escapularis y medalletes contra la pàtria.

Pró que tot un señor Torres y Bages caygui en aytal volgaritat, casi s'ens fa increible.

Ignora el bisbe de Vic que som els catalans els que's passém la vida parlant de transigències.

No ho troba soporíeralment ridicul unir la Iglesia y la Patria.

Are sois els faltar triar rey, y vethoaqui las filles catalanistas convertides en requete.

Y es això com hem de ser un catalanista de cada catala?

Vajal... mandar.

Els inconsutils ja's tornan a sentir guerreros.

El cigarro a la boca fent l'home gran?

¿No's ha vingut ganas de clavalshi una surra?

Fidel Giró, impressor, carrer de Valencia, 233.

BIBLIOTECA NOVA CATALUNYA

Volum interessantíssim
Tots els catalans l'han de llegir
Volum extraordinari

Sortirà dijous vinent dia 3 de Mars

Agna-Maria

Emocionant llegenda-episodi de la guerra dels Segadors

PER

Pompeyus Gener

Preu: DOS rals.